

Sygn. akt VII U 3956/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 września 2020 r. w Warszawie

sprawy M. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 lipca 2019 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 lipca 2019 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. Ś. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2019 r. na stałe.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

M. Ś. w dniu 24 lipca 2019 r. złożył odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Odwołujący zaskarżył decyzję organu rentowego z dnia 2 lipca 2019 r., znak: (...) wskazując, że obecny stan jego zdrowia uniemożliwia mu powrót do zatrudnienia w zawodzie, który wykonywał przed powstaniem niezdolności do pracy. W jego ocenie przebyte schorzenia związane są z koniecznością rehabilitacji, która odbywa się w miejscu jego zamieszkania (odwołanie z dnia 24 lipca 2019 r., k. 3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 sierpnia 2019 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy podniósł, że odwołujący miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 16 grudnia 2018 r. ZUS odmówił ubezpieczonemu możliwości ponownego ustalenia prawa do świadczenia, ponieważ w ocenie komisji lekarskiej ZUS nie jest on osobą niezdolną do wykonywania pracy. W związku z powyższym organ rentowy wskazał, że odmówił odwołującemu prawa do renty na dalszy okres na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (odpowiedź na odwołanie z dnia 6 sierpnia 2019 r., k. 4 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ś., urodzony w dniu (...), legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym ślusarza – spawacza. W latach 2004-2015 był zatrudniony na stanowisku pracownika budowlanego oraz majstra budowlanego w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. (świadcstwo pracy z dnia 8 sierpnia 2011r., k. 17-19 a. r.).

W dniu 22 lutego 2014 r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy. Upadł z wysokości, w wyniku czego doszło do złamania obu kości piętowych. Po wypadku pobierał zasiłek chorobowy, a ponadto został zakwalifikowany przez lekarza orzecznika ZUS do leczenia usprawniającego w ramach prewencji rentowej ZUS i pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 17 sierpnia 2015 r. W trakcie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony kilkakrotnie odbywał rehabilitację leczniczą w okresach: od 25 lipca 2014 r. do 17 sierpnia 2014 r., od 24 września 2014 r. do 17 października 2014 r., od 30 listopada

2014 r. do 23 grudnia 2014 r., oraz od 20 lipca 2015 r. do 12 sierpnia 2015 r. (dokumentacja medyczna - karty informacyjne leczenia i hospitalizacji, protokoły i oświadczenia, k. 3-31 a. r., opinia lekarza orzecznika ZUS z 10 czerwca 2014 r., k. 33 a. r. oraz informacja o przebytej rehabilitacji, k. 5-7, k. 55, 69 i 101 a. r.).

Odwołujący w dniu 8 lipca 2015 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 17 sierpnia 2015 r. Odwołujący pobierał świadczenie do dnia 16 grudnia 2018 r. (wniosek

z dnia 8 lipca 2015 r., k. 1 a. r., decyzja z dnia 31 sierpnia 2015 r., k. 63 a. r., decyzja z dnia 22 marca 2019 r., k. nienumerowana a. r.).

Ubezpieczony w dniu 24 kwietnia 2019 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik ZUS w wydanym orzeczeniu z dnia 30 maja 2019 r. uznał, że badany nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu odwołującego sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która również stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy. Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 2 lipca 2019 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku

z wypadkiem (wniosek z dnia 24 kwietnia 2019 r., orzeczenia z dnia 30 maja 2019 r. i 28 czerwca 2019 r. oraz decyzja z dnia 2 lipca 2019 r., k. nienumerowane a. r.).

Sąd postanowieniem z dnia 25 września 2019 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy i neurologa celem ustalenia, czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty jej powstania, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu jego zdrowia, to na czym polegała (postanowienie z dnia 25 września 2019 r., k. 6 a. s.).

W zakresie neurologicznym nie stwierdzono u badanego zespołu neurologicznego ani objawów ubytkowych. Opiswane zmiany w badaniu (...) nie korelują ze stanem klinicznym odwołującego. Z tychże przyczyn ubezpieczony nie był ani nie jest obecnie niezdolny do pracy. Ewentualny okres oczekiwania na zabieg operacyjny nie zalicza się do okresu niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego neurologa, k. 15-17 a. s.).

W zakresie ortopedycznym rozpoznano u odwołującego stan po złamaniu obu kości piętowych oraz dyskopatię kręgosłupa. Dysfunkcja obu stawów skokowych po przebytych złamaniu w 2014 r. jest znaczna i uniemożliwia M. Ś. wykonywanie pracy na budowie, gdzie należy przebywać

w wymuszonej pozycji oraz na wysokości. Ubezpieczony mógłby jedynie wykonywać pracę bez konieczności poruszania się po nierównym terenie oraz chodzenia po schodach lub rusztowaniach. Stan kręgosłupa badanego nie wyklucza podjęcia przez niego prac o średnim charakterze ciężkości, które nie wymagają dźwigania, przebywania na wysokościach czy chodzenia.

W zaistniałych okolicznościach jest on trwale częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, którego doznał w dniu 21 lutego 2014 r., od zakończenia pobierania poprzedniego świadczenia (opinia biegłego sądowego ortopedy, k. 32-35 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu sporządzone opinie są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badanie przez lekarzy, którzy są specjalistami w swojej dziedzinach. Zdaniem Sądu opinie nie pozostawiały żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego z uwagi na ich specjalności. Ponadto należy wskazać, że przedmiotowe opinie nie budziły wątpliwości stron, ponieważ do ich wniosków nie skonstruowano żadnych uwag ani zastrzeżeń.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 lipca 2019 r., znak: (...), jako zasadne, podlegało uwzględnieniu.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1205 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą wypadkową”. Przy czym w sprawie nie było sporne, że ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy wypadkowej. Przedmiot sporu wyznaczało tylko i wyłącznie ustalenie, czy odwołujący jest niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej „renta z tytułu niezdolności do pracy” przysługuje dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą rentową”, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 ustawy rentowej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że odwołujący cierpi na dysfunkcję obu stawów skokowych po przebytych złamaniu kości piętowych w związku z wypadkiem przy pracy, który nastąpił w dniu 22 lutego 2014 r. Sąd zważył, że opiniujący w sprawie biegły sądowy specjalista z zakresu ortopedii uznał, że odwołujący jest osobą trwale częściowo

niezdolną do pracy w związku z zaistniałym wypadkiem przy pracy. Należy podkreślić, że strony postępowania nie zgłaszały uwag ani nie formułowały nowych wniosków dowodowych po sporządzeniu opinii, co niewątpliwie czyniło ją wiarygodnym dowodem w niniejszej sprawie. W związku z tym Sąd uznał przedmiotową opinię, a w szczególności wnioski bezpośrednio z niej wynikające za własne, co doprowadziło do przyznania ubezpieczonemu prawa do przedmiotowego świadczenia.

Odnosnie ustalenia terminu, od którego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy rentowej. Stosownie do treści ww. art. świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty, lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

W postępowaniu Sąd ustalił, że odwołujący spełnił przesłankę częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przy czym niezdolność ta będzie miała początek w dniu 1 kwietnia 2019 r., albowiem w dniu 24 kwietnia 2019 r. złożył przedmiotowy wniosek do organu rentowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSO Renata Gąsior